

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Først til hr. Jes Lunde: Hvad er det, der får en person til at blive i arbejdsløsheds køen frem for at få sig et aktivt arbejde? Hr. Jes Lunde mente, at der er så stort et spænd mellem lønningerne og dagpengesatserne, at det slet ikke kunne betale sig.

Lad mig minde hr. Jes Lunde om, at det at være arbejdsløs ikke alene betyder, at man får forøret 8 timer om dagen. Næh, man har pligt til ikke at udføre egentligt arbejde 8 timer om dagen.

I disse tider, hvor man snakker om, at folk har for lidt fritid, de bruger for lidt tid på at studere osv. – jeg kan ikke huske, hvem det var, der sagde det – burde der være lange køer på vores biblioteker af folk, der higede efter at få lov til at lære noget. Hvor er de 250.000 arbejdsløse eller flere henne? De burde da bruge de 8 timer hver dag. Det gør de ikke.

Man bruger heller ikke penge på arbejdstøj. Man bruger heller ikke penge på transport, man bruger heller ikke penge på at skulle have madpakke med på arbejde, når man er arbejdsløs. Alle de udgifter, som de, der er på arbejde, har, slipper man for.

Hr. Nyrup Rasmussen var vældig imponeret af, at jeg beskæftiger mig med edb, og det er da også ganske glimrende.

Hr. Nyrup Rasmussens konklusion var, at det, der skulle til, var nogle aktive investeringer i erhvervslivet. Nu giver aktive investeringer ikke i sig selv flere arbejdspladser, fordi den løn, medarbejderne skal have, bruttolønudgiften for virksomheden, har det som alle andre råvarepriser: Hvis råvareprisen er for høj, er man nødt til at købe noget mindre, for man kan ikke afsætte varerne til den for høje pris. Dagpengene er et væsentligt konkurrenceparameter, når man fastsætter de lønninger, virksomhederne er nødt til at punge ud med for at få lokket folk ud på arbejdspladserne.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det var egentlig hr. Skrumsager Skau, som lokkede mig herop med sit utrolige spørgsmål om, hvor de penge skal komme fra, som blev aftalt brugt mellem Socialdemokratiet, Venstre, Konservative, CD og Kristeligt Folkeparti i december 1987.

Det må man da gå ud fra at regeringspartierne tænkte over ved den lejlighed, at de tog stilling til ved den lejlighed, sådan at vi ikke behøvede at tage en ny debat om det nu. Der er truffet en politisk beslutning. Der er givet nogle løfter til nogle mennesker. Dem skal vi da bare fastholde. Vi skal ikke diskutere nu, hvordan det skal klares, og i øvrigt er det en meget, meget lidt konstruktiv måde at diskutere økonomisk politik på.

Vi er, ligesom hr. Skrumsager Skau sikkert er, optaget af, hvordan man holder hus med ressourcerne i den offentlige sektor. Det har vi fremlagt svar på. Men vi er helt overbevist om, at den eneste anstændige og konstruktive måde at spare overførsler på er at sørge for at føre en økonomisk politik, hvor der er færre, der er på overførsler.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Så tror jeg vi nærmer os afslutningen af de korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Det er i allerhøjeste grad en Anders And-økonomi, Socialdemokratiet lægger frem. Når vi taler om formueskat, når vi taler om at lette det for hovedaktionærer, så er det aktiv politik, så er det for at sikre kapital i landet, så er det for at sikre flere arbejdspladser i det danske samfund. Det er vi også helt sikre på vil være resultatet af det, vi gør her. Det er arbejdspladser, det er kapital i vores samfund, som skal sikre, at vi kan løse vores samlede problemer.

Spørgsmålet igen: Jamen hvor skal pengene komme fra? Og hr. Lykketoft henviser til: Nå ja, men i 1987 var vi enige, og da sagde man, at regeringen selv måtte finde ud af, hvor pengene skal komme fra. Nej, det er vores fælles ansvar. Og hvad har vi gjort i mange år? Vi skubber det foran os, som vil give nød i fremtiden: Lån, lån og nye lån – ikke alene indlånslån, men også udlånslån.

Er det det, Socialdemokratiet vil have? Er det den vej, Socialdemokratiet vil have at Danmark skal køre? Skal vi gå rabundus? Det mener Venstre ikke. Vi mener, der skal være balance.